

Posudek oponenta bakalářské práce

Petr Miňovský, Vzpomínání na porajmos v české společnosti, KDDD PedF UK, 2021, 89s. + přílohy,
vedoucí práce PhDr. Petr Koura, PhD.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využitě autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .		X		
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .		X		
Autor správně cituje .		X		
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Petr Miňovský si vybral ke zpracování bakalářské práce téma navýsost aktuální. A to nejen z pohledu celospolečenské diskuse, ale i z hlediska dnešní školní praxe. Svědčí o tom již v názvu obsažený pojem „pojarmos“. Jen pro ilustraci dodávám, že referenční databáze biblio.hiu.cas.cz ho neobsahuje ani v jednom případě a zatím se mi zdá být jeho aplikace na romský holocaust zcela na místě. Volbu tématu je nutné vyzdvihnout, uznat i autorovu snahu o přehlednost zpracování. Miňovský se zařazuje do jistého (a z mého pohledu pozitivního) trendu přítomného KDDD, neboť je to již druhá práce na obdobné téma (viz Lukáš Brychta 2020).

Miňovský svou práci dělí do třech základních kapitol. V první se zastavuje u pojarmos z pohledu české historiografie. V rámci celé práce mi tato pasáž přijde nejslabší. Autor se vyjadřuje k základním studiím z dějin Romů v letech 1939-1945 a snaží se je zhodnotit. Jistě bylo nutné tyto otázky evokovat, expertní diskurz historiografie je navíc zcela přítomný i v budoucích polemikách, které autor nepomíjí (viz pasáže o charakteru koncentračního tábora). Osobně se však domnívám, že celá tato pasáž měla být vřazena spíše do úvodu. Autor navíc přeci jen opomenul některé další práce, na prvním místě například mnohé studie Niny Pavelčíkové, Evy Davidové, Mileny Hübschmannové, Marka Jakoubka. Za snadno přístupný, ale vhodný k citování považuji text Pavla Vařeky o archeologii tábora v Letech (*Dějiny a současnost* 2018/4, s. 10-14.).

U druhé kapitoly, která podává ucelený přehled geneze paměťových institucí k romské otázce v českých zemích, by bylo dobré využít i rozhovorů s aktéry. Za velmi nosné považuji téma budování památníku v Hodoníně u Kunštátu a kompetenční spor mezi NPM JAK a MRK. Zde by mohly strukturované rozhovory předkládané závěry velmi obohatit. Ukázaly by na další rozměr kultury vzpomínání a práci s historickou pamětí u přímých aktérů.

Poslední kapitola mapující diskusi o tzv. cikánských táborech od 90. let do současnosti je dle mého nejpřínosnější. Autor se zde velmi dobře vyrovnal jak chronologickým pojetím, tak s věcnou stránkou či prameny.

Práce není prosta překlepů (Schwerzenberg), stylistických prohřešků – mimo jiné „povyprávěl“ (s. 15), „nebála se například kritizovat“ (s. 17), „nebáli se vypíchnout i nepravdy“ (s. 37). Autor by v rámci práce mohl také lépe pracovat s citační normou.

V odborném textu, kterým bakalářská práce rozhodně je, není dle mého vhodné uplatňovat takovou míru osobních hodnocení a užívat svých osobních komentářů (např. s. 58 hodnocení V. Klause). Odpovídá to však autorově přístupu, který zmiňuje již v úvodu, kde

zdůrazňuje osobní zaujetí tématem: „Je to pro mě osobně způsob, jak se s těmito událostmi vyrovnat“ (s. 7).

Přesto práci považuji za zajímavý příspěvek k diskusi o kultuře vzpomínání. Jde vlastně o první pokus shrnout tuto závažnou debatu a Petr Miňovský, byť na úrovni bakalářské práce, přeložil o metodologii opřenu a vhodně podloženou studii. Svůj badatelský záměr dokázal naplnit.

Doporučuji rád k obhajobě.

Datum 11. 9. 2021

Podpis oponenta práce

